

บทนำ

เธอ...คือคนที่เขา 'เลือกจะรัก'

แต่เขา...คือคนรักที่เธอ 'ต้องเลือก'

ซานฟรานซิสโก เมืองใหญ่ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย มุมหนึ่งบนถนนเอล คามิโน เดล มาร์ ที่อยู่ใกล้ชายฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ในบ้านหลังใหญ่ตรงโค้งถนนแอล คามิโนฯ ยามนี้เริ่มเข้าสู่ความเงียบสงบเมื่อบรรดาแขกในงานเลี้ยงวันเกิดพากันกลับ บาร์ม น็อกซ์ สไตรเดอร์ อดีตนาวิกโยธินรุ่นเก่าที่ปลดประจำการได้ไม่นานยืมให้กำบังรอยของงานเลี้ยงในบ้าน

ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการพบปะเพื่อนที่แสนดีและพวกพ้องเหล่านาวิกโยธินวัยใกล้เคียงกัน

ไม่สิ มันดีกว่านั้นอีก เมื่อเขาจะได้พบบุตรชายทั้งสองคนที่มาหาพร้อมกันในวันนี้

ภายในห้องหนังสือที่ตกแต่งด้วยโทนสีเนื้อไม้เรียบง่าย ทั่วทั้งห้องมีเพียงชั้นหนังสือติดผนังและโต๊ะ โดยผนังด้านหนึ่งถูกจัดด้วยโต๊ะโซฟารูป มีทั้งรูปถ่ายในวัยหนุ่ม รูปที่ถ่ายกับเพื่อนฝูงบนเรือรบที่ตนเคย

ประจำการอยู่ และตรงมุมห้องอีกด้านหนึ่งก็ยังมีโต๊ะทำงานหนึ่งชุดวางอยู่บนโต๊ะยังมีหนังสือหลายเล่มรวมทั้งหนังสือที่อ่านแล้ววางกองไว้

ประตูไม้เปิดออกและปิดลง ชายวัยสูงอายุไล่ชุดล่าลงสีน้ำตาลหม่นเดินเข้ามาในห้อง เขาตรงไปยังโต๊ะทำงานแล้วจึงยกหนังสือสองสามเล่มที่วางทับสิ่งที่จะต้องอยู่ออก ใต้ล่างสุดนั้นมีหนังสือเล่มหนาสีแดงเลือดหมูดูเก่าคร่ำคร่า เขาเปิดปกแข็งๆ ของมันออกก่อนจะเผยให้เห็นปกมุกดที่อยู่ภายใน 'หนังสือลોકตา' ของเขา

ฉับพลันที่ชั้นหนังสือติดผนังเลื่อนออกจากกันเผยให้เห็นห้องลับที่อยู่ด้านใน ชายสูงวัยก้าวเข้าสู่ห้องด้านในแล้วจึงเผยยิ้มออกมาเมื่อเห็นชายหนุ่มสองคนอยู่ภายในห้องนั้น คนหนึ่งยืนพิงหน้าต่างเหม่อมองออกไปเบื้องนอก อีกคนหนึ่งนั่งอ่านหนังสืออ่านเล่นอยู่ หากทั้งสองคนก็หันมองมาทางบาร์มพร้อมกันและเรียกเขาด้วยน้ำเสียงอันแสนจะคุ้นเคย

"แต่เดี๋ย..."

ชายหนุ่มสองคนเดินเข้ามาหาบาร์มพร้อมกับผลัดกันเข้ามาโอบกอดบิดาซึ่งเป็นการทักทายที่เคยชินกันอยู่ แต่ทว่าทั้งสองกลับเป็นพี่น้องที่ใครหลายคนคงแยกทั้งคู่ไม่ออก ไม่ว่าจะสีผม สีตา และท่าทางที่เหมือนกันราวกับพิมพ์เดียวกัน รวมทั้งอุปนิสัยใจคอที่เหมือนกันไปหมด แต่คงจะมีแค่บาร์มและภรรยาชาวไทยของเขาที่ล่วงลับไปแล้วเท่านั้นที่รู้ว่าฝาแฝดคู่นี้ อลันและอเล็กซ์ สโตร์เตอร์ มีส่วนไหนกันแน่ที่แตกต่างกัน!

บาร์มนั่งคุยกับลูกชายทั้งสองคนแล้วจึงแลเลยไปยังหน้าต่างยางสำหรับการปลอมตัวที่ถูกถอดวางไว้บนโต๊ะเล็กๆ ข้างโซฟาด้วยยาว บาร์มมองมายังบุตรชายคนเล็กแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ 'งาน' ของอเล็กซ์ทำให้เขาต้องลบทิ้งตัวตนไปจากสังคมและรายชื่อของประชากรเคลิฟอร์เนีย หากอลันยังคงมีตัวตนอยู่ในฐานะตำรวจสากลและรายชื่อประชากรของมลรัฐนี้

เมื่อตีตนาวิกโยธินวัยเด็กเข้าใจถึงสิ่งที่ลูกชายกำลังทำอยู่ แต่ด้วยความที่เป็นพ่อก็อดห่วงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้ อลันและอเล็กซ์ทำงานเสี่ยงตายด้วยกันทั้งคู่ แต่ทว่านั่นคือหน้าที่ซึ่งทั้งสองคนเลือกแล้วที่จะทำ เขาทำได้เพียงส่งใจให้บุตรชายทั้งสอง ส่วนคนรอบข้างนั้นรับรู้เพียงว่าอเล็กซ์ตายไปเมื่อหลายปีก่อนในอุบัติเหตุ หากไม่มีใครรู้เลยว่านั้นคือสถานการณ์ที่สร้างขึ้น

เมื่ออเล็กซ์เลือกทำงานใน 'หน่วยพิเศษ' นั้น ตัวตนของเขาก็ถูกลบหายไปจากโลกใบนี้

หลายครั้งหลายหนในการทำงาน ครอบครัวคือจุดตายที่คนร้ายหยิบยื่นให้ เพื่อความปลอดภัยของตัวเองและครอบครัว อเล็กซ์ซานโตรวอลเบิร์ก สไตรเตอร์ จึงเป็นแค่บุคคลที่เสียชีวิตไปแล้ว

แต่ทุกๆ ปีของวันนี้จะเป็นวันที่อเล็กซ์มีตัวตนอีกครั้ง เขาปลอมตัวกลับบ้านเพื่ออวยพรวันเกิดให้บิดาและพบหน้าพี่ชายร่วมสายเลือด มันเป็นวันที่สองพี่น้องได้มีโอกาสพูดคุยแลกเปลี่ยนมุมมองและเล่าเรื่องราวของตัวเองให้บิดาของตนฟังด้วย

บาร์มั่งคั่งกับบุตรชายทั้งสองอยู่จนเวลาล่วงเลยไปมาก เวลาที่ถูกจัดสรรเพื่อเขาหมดลงแล้ว ชายชราลุกขึ้นเพื่อออกไปจากห้องลับ แต่กระนั้นบาร์มั่งก็ยังไม่วายหันมาบอกบุตรชายทั้งสองว่า

"พ่อลืมนอกไปหรือเปล่าว่าพ่อภูมิใจในตัวแกสองคนมากนัก"

อเล็กซ์และอลันยิ้มออกมาพร้อมกันก่อนจะหลั่งตาให้กันนิดๆ และเอ่ยออกมาแทบจะพร้อมกันว่า

"ทุกครั้งที่เรามา"

"นั่นพ่อจะบอกต่อไปเรื่อยๆ ทุกครั้งที่พวกแกมา ถึงพวกแกจะคิดว่ามันน่าเบื่อก็ตาม"

"ไม่น่าเบื่อหรอกครับ" อลันบอก

อเล็กซ์เสริม "ใช่ ไม่น่าเบื่อแม่แต่ชนิดเดียว"

"ดีแล้ว พ่อจะได้พูดมันต่อไปและต่อไป เห็นพวกแกรู้จักกันดีพ่อก็ดีใจ" บารัมพูดก่อนหลิวตา "ว่าแต่เรื่องสเป็คผู้หญิงนะ แกรู้จักกันดีหรือเปล่า"

บารัมแกลังวาระเปิดไต้หวันตอนก่อนจะเดินออกจากห้องไปโดยมีเสียงหัวเราะกระหึ่มจากบุตรชายทั้งสองตามหลัง รู้ดีว่าบิดาอยากได้ลูกสะใภ้และหลานเต็มแก่ แต่ลูกชายกลับไม่ยอมร่วมมือด้วยเอาเสียเลย

หากเมื่อคล้อยหลังบิดาออกไป บรรยากาศในห้องก็ดูจะเครียดขึ้นนิดตาเมื่อเรื่องงานที่ต้องทำร่วมกันผุดขึ้นมาในหัวสมอง อลันและอเล็กซ์มีเป้าหมายเดียวกันในงานที่ถูก 'หน่วยเหนือ' สั่งลงมา งานชิ้นแรกที่ได้ทำร่วมกันต่างหน่วยงานและการทำงานแตกต่างกัน อลันใช้สมองและกฎเป็นหลัก แต่อเล็กซ์ปฏิบัติการและปิดบัญชีเป้าหมาย!

อเล็กซ์หยิบหน้ากากปลอมที่เป็นรูปลักษณะของชายแก่ขึ้นมาปิดบังตัวตน พร้อมกับบอกพี่ชายฝาแฝดของตนด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดว่า "ฉันต้องกลับแล้ว แล้วเจอกันในงานนะพี่ชาย"

อลันยิ้มนิดๆ ก่อนจะตบไหล่น้องชายฝาแฝดเบาๆ "ระวังตัวให้ดี"

อเล็กซ์เลิกคิ้วสูงพลางยกไหล่บ่อยๆ ไม่นานหรือสนใจกับคำเตือนนั้นสักเท่าไร "ใครกันแน่ที่ควรระวัง ฉันจำได้นะว่าแม่สาวน้อยมาเพียที่ชื่อซิคก็อะไรนั่นนะก็ร้ายไม่เบา"

อลันหัวเราะเบาๆ กับคำออกย้อนของน้องชาย "อย่างน้อยเธอก็ร้ายน้อยกว่าที่นายคิดแล้วกัน"

"แล้วฉันจะคอยดู"

แฝดคนน้องบอกแค่นั้นก่อนจะหมุนกายออกจากห้องไป แต่ก็ยังไม่วายทั้งรอยยิ้มบางๆ ยั่วเย้าประสาทคนเป็นพี่ที่อายุห่างกันไม่ถึงชั่วโมงไว้อยู่ดี

บทที่ 1 เริ่มต้นของเดิมพัน

ความมืดมิดด้านนอกบ่งบอกได้ถึงเวลาที่ตึกสงบ มีเพียงแสงไฟจากห้องถนนกับแสงจากหน้าต่างที่แล่นยั่วเข้าราตรีกาลค่าคืนนี้ในซานฟรานซิสโก อพาร์ทเมนต์เก่าซึ่งอยู่ในย่านเสื่อมโทรมที่ผู้คนมักมองว่าไม่น่าอยู่อาศัย แต่กับใครคนหนึ่งที่นี่เป็นสถานที่ซึ่งปลอดภัยที่สุดสำหรับเขา

ภายในห้องดูรกและไม่ค่อยเป็นระเบียบ ข้าวของวางกระจัดกระจายเต็มไปหมด หนังสือพิมพ์ที่อ่านทิ้งไว้ยามนี้ถูกพับลวกๆ วางไว้บนโต๊ะไม้เก่าคร่ำคร่า หากบนเตียงไม้เก่าๆ ร่างสูงนอนเหยียดยาวอยู่บนนั้น นัยน์ตายังคงหลับสนิท แต่ใบหน้าคร่ำบวมบอกถึงสภาวะเข้าสู่ความฝันที่เจ้าตัวคงไม่พึงประสงค์เท่าใดนัก

ความฝันที่ทวงถามและรบกวนจิตใจของเขาตลอดมา ในนั้นเขาเห็นตัวเองอยู่ท่ามกลางเปลวเพลิงของถังไม้ที่ถูกระเบิดจนแตกกระจายออก เสียงปืนที่รัวยิงโต้ตอบกันยังคงแล่นเข้าสู่โสตประสาทของเขา มันย้ำเตือนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนก่อน

เสียงตะโกนร้องเรียกใส่ไมค์สวมหัวที่ใช้ในการปฏิบัติภารกิจยังคง

แจ่มชัด เสียงพูดและสบถด่ายามเมื่อภารกิจล้มเหลวและต้องล่าถอยยังคงย่ำเตือนอยู่ไม่สร่าง และเสียงตะโกนที่ย้ำชื่อนั้นไว้ตลอดกาล

"อเล็กซ์!"

ร่างสูงลืมนตาโพลงลุกพรวดขึ้นนั่ง ใบหน้าคมมีเหงื่อผุดขึ้นเต็มใบหน้า ลมหายใจถี่แรงกับความผันที่ย่ำเตือนอยู่ตลอดเวลา ผันร้ายที่ไม่อาจจางหายไปแม้เวลาจะล่วงเลยมาแล้วก็ตาม

ชายหนุ่มมกมือขึ้นลูบใบหน้าของตนเองก่อนจะสลัดผ้าห่มออกพันตัว เขาลุกขึ้นยืนพลางคว้ากางเกงที่วางพาดอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียงมาสวมก่อนจะเดินเลยไปยังห้องน้ำที่อยู่ถัดไป เปิดก๊อกน้ำและลงมือล้างหน้าเพื่อชะล้างความผันที่ตามหลอกหลอน แต่มันกลับไม่เป็นผลเอาเสียเลย ความสูญเสียที่ได้รับเกินกว่าที่จะลบเลือนมันได้

ภารกิจครั้งนั้นยังคงแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำ ปฏิบัติการทำลายล้างยาเสพติด แต่ทว่าความพลิกผันเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ สายที่ส่งไปถูกจับได้ ภารกิจเดิมถูกยกเลิกและแทนที่ด้วยภารกิจใหม่ที่เป็นการช่วยเหลือคนในหน่วยออกมา

อีกครั้งที่ปฏิบัติการล้มเหลวไม่เป็นท่าเมื่อพวกเขาถูกตลบหลังด้วยการระเบิดพื้นที่ทิ้ง โดยที่พวกมันไม่สนใจชีวิตของพวกเขาด้วยกันเองด้วยซ้ำ ไม่สนว่าจะมีพวกของตนเองกี่คนที่สามารถรอดออกมาได้

เสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหวดังสะท้านสะเทือนไปทั่วเกาะร้างที่เป็นแหล่งเก็บของ เศษซากแห่งความเสียหายปลิวว่อนไปทั่ว ลังไม้เปล่าที่ถูกติดตั้งระเบิดไว้แตกกระจายออกเป็นจุนจอน ส่งผลให้พื้นที่ตรงนี้ลุกเป็นไฟราวกับอยู่ในนรกขุมสุดท้ายที่ไม่ว่ามนุษย์หน้าไหนก็ไม่อยากเผชิญ และเสียงปืนที่ยังคงยิงโต้ตอบกันเป็นระยะๆ ไม่ขาดสายทำให้ชุดปฏิบัติการถอยร่นลงมาถึงแนวชายหาด

ทุกคนพร้อมที่จะถอนกำลังออกมาแล้ว ยังเป็นโชคดีของพวกเขาที่สามารถช่วยตัวประกันในหน่วยมาได้ หากแรงระเบิดเมื่อครู่กลับทำให้

อุปกรณ์สื่อสารเริ่มติตๆ ดับๆ แต่กระนั้นมันก็ยังพอใช้การได้แม้จะไม่ดีนักก็ตาม ในยามนั้นคลื่นส่งเสียงผ่านไมค์ออกไป

"ยืนยันภารกิจสิ้นสุด ทุกคนกลับ!"

เสียงบอกนั้นยังคงชัดเจนอยู่จนถึงขณะนี้ แต่เงามัจจุราชนหนึ่งกลับตีบคลานเข้ามาทางด้านหลังของอเล็กซ์โดยที่อีกฝ่ายไม่ทันรู้ตัวพร้อมกับเสียงปืนที่ดังขึ้น

"อเล็กซ์!"

เสียงสนั่นหวั่นไหวราวกับภูเขาไฟระเบิดแผดขึ้น อเล็กซ์คว้าหน้าล้างกับพื้นแล้วนรกก็เริ่มร้อนอีกครั้ง!

เสียงกรีดร้องจากโทรศัพท์ที่กลับเรียกสติเขาให้กลับสู่ความเป็นจริงได้ในพริบตา ชายหนุ่มสลัดศีรษะไปมาสองสามครั้งก่อนจะเดินออกจากห้องนำตรงไปยังโทรศัพท์เก่าๆ ที่วางอยู่ข้างเตียง เขายกหูโทรศัพท์ก่อนจะรอฟังเสียงอีกฝ่ายเพื่อให้มั่นใจว่าใส่สายที่เขารออยู่ ปลายสายเอ่ยทักเป็นรหัสของตัวเองออกมา

"หมาป่าไม่ขยำลูกแกะ"

"แต่ฉันจะขยำหัวหน้านะเมจิกเซียน"

อลันตอบกลับไปโดยปกปิดชื่อจริงของอีกฝ่าย สายโทรศัพท์อาจถูกดักฟังได้ การระวังตัวเล็กๆ น้อยๆ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนในสถานะแบบเขา แม้แต่สถานที่ซึ่งดูไม่น่าอยู่นี้เขาก็เป็นคนเลือกมันเอง บางครั้งภาพลวงตาของสถานที่ก็ช่วยปกปิดสถานะที่แท้จริงได้เหมือนกัน

"เฮ้อ มีอารมณ์ขันเสียบ้างสิพ่อหมาป่า"

"ฉันจะ 'ซัน' ก็ต่อเมื่อต้องการจะซัน" ชายหนุ่มตอบพลางกระตุกยิ้มน้อยๆ ก่อนจะยกมือขึ้นเสยเรื้อนผมสีน้ำตาลเข้มเกือบเป็นสีดำของตนเอง คิ้วหนาดกขมวดมุ่นนิดๆ เมื่อได้ยินอีกฝ่ายตอบกลับมา

"ฉันไม่ได้หมายถึงนกเขา 'ซัน' นะพ่อหมาป่า"

"เฮ้ แล้วใครบอกนายว่าเรากำลังพูดเรื่องนกเขาอยู่" น้ำเสียงที่ถ้าม

เริ่มขึ้นจมูกนิดๆ แต่ก็ยังคงไว้ด้วยอารมณ์ที่เจ้าตัวคงพยายามให้เย็นสุดๆ แล้วเพื่อที่จะไม่ไว้อภัยกลับไปก่อนจะเอ่ยถามเป็นงานเป็นการมากขึ้น "เออละว่าเรื่องสำคัญมาได้แล้ว"

"โอเค พรุ่งนี้หายไปหาอีกาหมายเลข 4-5-0-2-1-6-9 งานรออยู่ที่นั่นแค่นี้แหละ เลิกกัน"

เสียงคลิกดังมาจากปลายสายเป็นอันว่าบทสนทนาสิ้นสุดลงและงานถูกส่งลงมาอีกชิ้น หลังจากบาดเจ็บในครั้งนั้นเขาก็ไม่ได้รับการกิจใจอีก แต่สิ่งที่เขาอยากทำที่สุดในยามนี้ก็คือทวงหนี้แค้นจากครั้งนั้นให้ได้ นี่คือนี่สิ่งที่เขาอยากทำที่สุดและต้องทำให้ได้ด้วย!

อลันทวนคำสั่งอีกครั้งในใจ อีกาหมายถึงไปรษณีย์ ส่วนหมายเลข 4502169 นั้น รหัสที่แท้จริงคือตัวเลขสองตัวหลัง เป็นรหัสตู้ไปรษณีย์และงานที่ต้องทำก็อยู่ในนั้น!

เมื่อวันรุ่งขึ้นมาเยือน

ณ ที่ทำการไปรษณีย์ ร่างสูงตรงในชุดเสื้อโค้ตหนังสีดำสนิทก็เดินล้วงกระเป๋าเสื้อโค้ตมาตรงบริเวณด้านข้างที่ตั้งของตู้ไปรษณีย์ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของเขากวาดมองเพื่อหาหมายเลขที่ต้องการ ชายหนุ่มเลือกช่วงเวลาเร่งด่วนยามเช้าที่ผู้คนรอบข้างไม่มีใครสนใจนัก เขาใช้วัตถุแหลมๆ เส้นหนึ่งที่กำลังลวดลวดสอดเข้าไปในช่องกุญแจของตู้ตู้ ขยับเจ้าวัตถุนั้นไปมาลึกลับตัวแม่กุญแจก็ถูกไขออกมาอย่างง่ายดาย ดึงบานตู้ให้เปิดออกและพบช่องจดหมายฉบับหนึ่งวางอยู่ หยิบมันออกมาแล้วก็ให้ชะงักกับรูปหมาป่าตัวน้อยที่ฉีกยิ้มอยู่มุมของด้านบน

เขากระตุกยิ้มหัวเราะในลำคอแล้วยึดซองจดหมายใส่กระเป๋าเสื้อโค้ต ปิดบานตู้แล้วหันหลังเดินออกจากไปรษณีย์ เมื่อก้าวทำออกมาถึงริมฟุตบาท หยุดอยู่ตรงนั้นเพียงชั่วอึดใจรถแท็กซี่สีเหลืองก็แล่นมาจอดตรงหน้า ชายหนุ่มเลิกคิ้วสูง ยิ้มที่มุมปากอีกครั้งแล้วจึงเปิดประตูเข้า

ไปนั่งในรถโดยไม่บอกที่หมายและรถก็เคลื่อนออกจากที่นั่นทันที

อลันเปิดซองจดหมายออก มุมปากกระตุกเป็นรอยยิ้มชนิดหนึ่ง เมื่อพบกระดาษเปล่าอย่างที่คิดไว้ เขาเหลือบมองไปทางคนขับ ร่อนแผ่นกระดาษสีขาวนั้นไปตรงตักก่อนจะเอาซองจดหมายเคาะลงไปบนพานั้น "เหียนะคำสั่งของนาย"

"อะไรหรือครับคุณผู้โดยสาร" คนขับแกล้งถามกลับอย่างยียวน แล้วก็ต้องรีบบอกก่อนที่คุณผู้โดยสารจะฆาตกรรมเขา "เฮ้ยๆ เย็นไว้ มั่นก็แค่่มุกตลกน้า"

"ตลกตายล่ะ" เขาว่าแต่ก็ยังไม่วายหลุดหัวเราะในลำคอให้ได้ยิน

"แต่ฉันเห็นนายขำนะเว้ยเพื่อนฝูง"

"เออ ฉันขำ เพราะว่าไอ้หมาป่ามุมซองเหี้ย ทำให้ฉันคิดว่าตอนนายเรียนวาดรูปครั้งแรกนายได้คะแนนเท่าไรนะ ดูยังไงก็เหมือนจิ้งจอกหน้าหมี"

"ไอ้บ้า คนอุตส่าห์พยายามวาดแทบตาย"

"เออ ว่าแต่จะพาฉันไปไหนเหี้ย"

แอนดี้หรือแอนดรูว์ เพียโซโคลงศิระชะเบาๆ ไม่ยอมตอบในสิ่งทีเพื่อนร่วมงานถาม แต่ถามกลับไปว่า "ตอนเด็กๆ ไม่มีใครสอนเหวอระว่าอย่าขึ้นรถไปกับคนแปลกหน้า"

จบคำคนขับก็โดนผู้โดยสารฟาดซองจดหมายลงมานับอีกครั้ง

"ฉันว่า...ฉันเห็นนายเกือบทุกเดือนนะไอ้คนแปลกหน้าจอมปลอม"

แอนดรูว์ยกไหล่แล้วผิวปากหวือพลางเอ้อมมือไปเปิดวิทยุให้ดังขึ้นเพื่อให้จังหวะแก่การขับรถให้สนุกสนานขึ้นระหว่างที่เขาต้องขับรถพาหมาป่าตัวร้ายไปส่งให้ถึงที่หมาย

อีกหลายนาทีต่อมารถแท็กซี่ก็เลี้ยวเข้าไปจอดหน้าอาคารหลังหนึ่งที่อยู่ริมฝั่งทะเลด้านทิศตะวันออกของซานฟรานซิสโก ชายหนุ่มผมทองนามแอนดี้พอลันเข้าไปในอาคารหลังนั้นก่อนจะสแกนฝ่ามือเพื่อเปิด

ประตูชั้นใน ตรงไปยังลิฟท์ที่สามารถนำพวกเขาลงไปสู่ชั้นใต้ดินที่อยู่ด้านล่างสุดได้

เมื่อประตูเหล็กเลื่อนออกจากกัน อลันจึงได้เห็นว่าชั้นใต้ดินของอาคารแห่งนี้มีแต่อุปกรณ์ทันสมัยและศูนย์คอมพิวเตอร์ที่มีเครื่องมือสื่อสารพร้อมกับบุคลากรอยู่อีกสามสี่คน

"ให้ตายเถอะแอนดี้ ในระหว่างที่ฉันซุกหัวอยู่ในอพาร์ทเมนต์ร้างหนู นายกลับมานอนสบายกับเครื่องมือไฮเทคใต้อาคารเนี่ยนะ ไม่แฟร์เลยจริงๆ"

"ก็ฉันไม่ใช่หมาป่าที่ต้องออกปฏิบัติกรเหมือนนาย ฉันอยู่ฝ่ายข้อมูลและกำลังเสริมวะ 'ของ' นายอยู่ในลิคเกอร์" แอนดรูว์ว่า ยกนิ้วโป้งชี้ส่งๆ ไปยังมุมสุดทางเดิน "ซ้ายมือสุด อยากได้อะไรเลือกไปตามใจชอบ หรือจะเก็บไว้ให้พวกเราใช้ก็ไม่ว่า และถ้าอยากได้เพิ่ม กรุณาลิสต์มาด้วย"

"ขอบใจมาก"

อลันหัวเราะเบาๆ ในลำคอ เดินตรงไปยังสุดทางเดินด้านหนึ่งซึ่งมีบานประตูสามสี่บานเรียงรายกันอยู่ ชายหนุ่มมอดยืมออกมาอีกครั้งไม่ได้เมื่อพบกระดาศที่มีรูवादหมาจึงจอกหน้าตาพิลึกถูกติดไว้หน้าลิคเกอร์ เขาส่ายหน้าอย่างระอาก่อนกดรหัสประจำตัวและรหัสผ่านเพื่อเปิดมันออก ชายหนุ่มผิวปากหวือกับสิ่งที่เห็น แล้วจึงตะโกนถามเพื่อนร่วมงาน

"พวกนั้นคิดจะให้ฉันไปทำลายล้างนรกหรือไง นี่มันมากพอจะฆ่าลูซิเฟอร์ให้ตายอีกรอบได้เลยนะ" เขาบอกพลงมองอาวุธยุทธโธปกรณ์ที่อยู่ข้างใน มันเป็นของเล่นที่รุนแรงเอาการเลยที่เดียว

"ไม่แน่นอน นายอาจจะต้องการมากกว่านี้เสียอีก"

ร่างสูงเี้ยวตัวหันมองไปยังแอนดรูว์เพียงนิด ครั้นเมื่ออีกฝ่ายมองมาก็ต้องรีบบอกทันที

"เฮ้ อย่าทำหน้าอย่างนั้นนะเพื่อนฝูง ฉันแค่เดาจากหน้าตาคนนี่มา